

til. Det er netop det, den ærede Regjering gjør. Den ærede Minister har atter i Aften sagt, at det var kun en Bemyndigelse, som af Hs. Majestæt Kongen var givet til at bringe denne Sag i Bevægelse; men hvad kunde det være Andet? Hans Majestæt har bemyndiget sine Ministre til at underhandle med Rigsdagen om; hvorledes Sagen skal indledes; Regjeringen har stillet et dertil sigtende Forslag paa Finantsloven; vi ere villig gaaede ind derpaa, vi have villet lade det blive staaende, som det var stillet af Regjeringen selv, men det ere vi blevne hindrede i. Vi have gjort andre Tilbud, for at vise, at vi vare rede til fast at slutte os til det kongelige Duffe, men dem har man ogsaa viist tilbage; vi have, for sagt, gjort os al mulig Umage for at fremme det og give det Form; men man har viist alle vore Bestræbelser tilbage og givet lutter Ord istedetfor virkelig Gjerning. Saaledes staaer Sagen; man siger os: „Vi ville det“; men naar man vil det, hvorfor frygter man da for ved Lov at gjøre det gjældende, saa at det staaer fast i den kommende Tid? Den ganske simple Ting, som her ligger for, er at lade Ord blive til Gjerning, og ikke lade dem staae som et maaskee tomt Mundsveir.

Judenrigsministeren: Der er aldeles ingen Tvivl om, at det, som ligger i den kongelige Resolution, er en Bemyndigelse. Det er ikke Hensigten med den, efter dens klare og tydelige Ord, at paalægge Regjeringen en ubetinget Pligt. Der er heller ikke søgt gennem Finantsloven at lægge et saadant Baand paa Regjeringen, der er kun aabnet den en Afgang til at foretage Reformen. Det er det, som er blevet misforstaaet af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) og saa mange andre ærede Rigsdagsmænd her i Folkethinget. Det er i denne Henseende gaaet, som det gaaer en Mand, naar han faaer en Plig af sin Kjørtel ind i en Møllepævn; der trækkes mere ind i den, end der paa nogen Maade er tilfattet. Man har grebet det, at Regjeringen har bedet om en Bemyndigelse, og vil deraf have en ufravigelig Pligt; man har grebet det saaledes, at man vil have paabudt,

at Reformen skal stee, uden at det er klart, hvorledes det skal stee. Deri bestaaer Feilen, at man vil hugge den itu i to Dele, den ene Deel, „at den skal stee“; den anden Deel, „hvorledes den skal stee“; det er ibenine unaturlige Sønderlemmelse af dette, „at den skal stee“ og „hvorledes den skal stee“, som den anden Afdeling af den lovgivende Magt ikke har kunnet indlade sig paa; det er det, der er Grunden til Meningsforskjellen. Tiden vil være den bedste Dommer med Hensyn til, hvem der har Ret; den vil vise, hvorvidt Ministeriet alvorligt, ærligt og loyalt gaaer ind paa Afbøttelsen af den ved Hans Majestæts Resolution og af Thinget gennem Finantsloven givne Tilladelse, og derved man sin Dom. Jeg vil aldeles overlade det til den sunde Sands (Stemmer: Hør!) hos hvert enkelt Medlem her i Thinget, og navnlig til den sunde Sands hos de ærede Medlemmer, der raabe Hør, om og hvorvidt det er forstandigt nu at knytte denne Strid til Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil forunde adskillige Embedsmænd og mange underordnede Betjente, der i høi Grad trænge dertil, det Lønningstillæg, der allerede i flere Aar er givet dem, gennem Sædberegningen.

J. N. Hansen: Den Maade, hvorpaa jeg, og Flere her i Thinget med mig, hidtil en Majoritet af Thingets Medlemmer, har villet have Reformen udført, er den, som den afsbøde Justitsminister, der ved sin allerunderdanigste Forestilling har ubirket den Bemyndigelse af Hs. Majestæt, hvormed der her er Tale, har forklaret, han havde tænkt sig; det er denne Maade, som Thingets Majoritet har villet holde fast paa.

Judenrigsministeren: Jeg tilstaaer ganske ærligt, at det har været mig umuligt at gennemgaae de forskjellige Behandlinger af Sagen, uagtet de foreligge trykte, fordi der hver Dag har været fuldt op af Arbejde. For saavidt den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, imidlertid støttede sin Mening paa det, han her har anført, finder jeg, at den er aldeles ubegrundet, og at han aldeles ikke har nogen